

народъ; това бѣше жизненна-та работа, която си зададе, на която са рѣши и при кое-то рѣшение остана за всегда.

Поборници-тѣ на народно-то право и слово гнияха и скапуваха са въ заточение, но не гниеше посѣянно-то отъ тѣхъ сѣме на народно-то възраждане, тѣхна-та мисалъ за въздиганіе-то на една народна черкова въ Цариградъ бѣше намѣрила добръ приемъ въ сѣрдца-та на Цариградски-тѣ Българи и са осѣществи. Съ усердіе-то, кое-то показаха българи-тѣ еснафи, съ дѣятелно-то участие на съотечественника ни Ал. Екзарха и други, още и съ прѣдстояваніе-то на старий-тъ князь Вогориди, кого-то подъ старостъ уже бѣха прозилитирали въ народно съзнание, наши-тѣ народни апостоли, отвори са особенъ храмъ за българи-тѣ въ Цариградъ. А на 1849, слѣдъ четиригодишно затворничество, осиротелий-тъ отъ сподвижника си Михайловскій съ настояваніе-то на Князь Вогориди биде освободенъ и повиканъ въ цариградъ за настоятель на отворений-тъ вече народенъ храмъ.

Година подиръ това Светогорско-то манастирско общество, увѣрено въ способности-тѣ и достоинство-то на свой-тъ питомецъ, опредѣли го за повѣренъ на дѣла-та си въ Цариградъ и той минѣ въ свѣтогорскій-тъ метохъ.

Въ тѣмни-тѣ стаи на този светогорскій метохъ въ Цариградъ, азъ имахъ честа на 1854 да посѣтя и да видя пхрвъ пхтъ отдавна извѣстний-тъ мени народенъ подвижникъ. Момче още на 1840 азъ бѣхъ видѣлъ въ Тѣрново Отца Неофита и веднажъ само бѣхъ го чулъ да говори по народочерковни-тѣ ни работи, но признавамъ че думи-тѣ му произведоха впечатление въ дѣтскій-тъ ми още умъ, и непохѣртиха тѣй силно душа-та ми. Мене ми са виждаше, право напестина, но не толкозъ прилично това що говореше той, и стидно и грозаво ми идеше нѣкакъ да бѣда послѣдователъ на чловѣкъ, кой-то съ таквизи груби манери защищаваше правдини-тѣ на народа си. Но кога-то са срѣщнахъ съ Отца Илариона тогазъ исповѣдувамъ че подиръ джлги-тѣ разговори що имахми съ него по народочерковни-тѣ ни работи, азъ излѣзохъ отъ душі и сѣрдце вече прѣдаденъ на народно-то дѣло и неотклонимъ апостолъ на негови-тѣ идеи и по сили-тѣ си дѣятелъ за осѣщественіе-то имъ.

Личний-тъ характеръ на тогози чловѣкъ даваше доверіе и поручителство нѣкакво за добрий-тъ исходъ на работата-та, която би прѣдприелъ. Той бѣше обаче всякога тихъ и скромненъ (кога не биваше раздраженъ, кое-то твѣрдѣ рѣдко са случаваше), расправяше кротко на онѣзи, съ кои-то раз-